

Dansk**Arbejdsgiver- og Mesterforening.****Bilag E.**

København, den 29. August 1911.

Til Indenrigsministeriet.

Det høje Ministerium har ved sin Skrivelse af 14. Juni d. A. gjort Dansk Arbejdsgiver- og Mesterforening bekendt med de Hovedsynspunkter, hvorpaa Ministeriet tænker sig bygget et Lovforslag om en rationel Ordning af Arbejdsanvisningen her i Landet, og har udbedt sig en Udtalelse om, hvorvidt Arbejdsgiverforeningen maatte have noget imod den omhandlede Ordning at erindre.

Efter at vor Hovedbestyrelse og vor Generalforsamling har drøftet Sagen, skulle vi paa Arbejdsgiverforeningens Vegne bemærke følgende til den af Ministeriet paatænkte Ordning.

For vor Organisation kan der kun være Grund til Tilfredshed med, at der arbejdes paa at tilvejebringe en Ordning, hvorved Arbejdsanvisningen her i Landet kommer ind i et rationelt Spor og iværksættes paa en saadan Maade, at den saa vidt muligt bliver uberørt af den faglige Strid mellem Arbejdsgivere og Arbejdere. Vi tillader os i saa Henseende at henvise til vore tidligere Henvendelser til Ministeriet angaaende hele denne Sag. Vi have her navnlig rettet vor Kritik imod den Maade, hvorpaa de til de statsunderstøttede Arbejdsløhedskasser knyttede Anvisningskontorer uantastet have kunnet benyttes som Vaaben i Hænderne paa Fagforeningerne i disses faglige Kamp imod Arbejdsgiverorganisationerne.

Vi ser nu vel, at den af Ministeriet paatænkte Ordning i hvert Fald i væsentlig Grad ville neutralisere Anvisningskontorerne og fastslaa, at Kontorernes Opgave kun er den ene: at dirigere den ledige Arbejdskraft derhen, hvor der er Brug for den, men vi tror, at dette Formaal ville kunne opnaas i endnu højere Grad, hvis man gjorde Arbejdsanvisningen til en Statsinstitution i Stedet for en kommunal Institution. Vi anser det for ganske utvivlsomt, at der er større Garantier for en upartisk Ledelse, naar Kontorernes Ledere ansættes af Staten, end naar de ansættes af de vekslende Kommunalbestyrelser. Vi skulle ogsaa i denne Forbindelse gøre opmærksom paa, at i flere Byer, hvor Arbejdsgiverne allerede have søgt at faa Arbejdsanvisningen henlagt til Kommunen, ere disse Bestræbelser blevne mødt med Modvilje fra den paagældende Kommunalbestyrelse, og der kan næppe være Tvivl om, at flere Kommunalbestyrelser ville gøre saa megen Modstand som muligt imod en Ordning, hvorved Arbejdsanvisningen undrages Fagforeningernes Eneherredømme.

Desuden forekommer det os, at de mange Anvisningskontorer — eventuelt et Kontor i hver Sognekommune — vilde komme til at virke som et altfor omstændeligt Apparat og et Apparat, mellem hvis enkelte Dele det let vilde komme til at skorte paa den tilstrækkelige Samvirken. Naar saaledes ethvert Anvisningskontor skulde have sit eget af vedkommende Kommunalraad udfærdigede Reglement, vilde der let komme til at mangle en saadan Ensartethed i Virkemaaden, som efter vor Mening er en afgørende Betingelse for, at det Samarbejde kunne finde Sted, der er en absolut Nødvendighed for, at Anvisningskontorerne kunde virke efter deres Formaal.

Vort Hovedsynspunkt kan vi udtrykke saaledes: Hvad der for os, næst efter en absolut upartisk Ledelse af Anvisningskontorerne, staar i første Række, ere: Planmæssighed i Kontorernes Virkemaade, Planmæssighed i deres Samarbejde og den stærkest mulige Centralisation. Et Centralkontor i København og et Kontor